

СТИВЪН КИНГ

БАТМАН И РОБИН ВЛИЗАТ В

СВАДА

Превод от английски: Павел Боянов, 2016

chitanka.info

Понякога разказите пристигат наготово — като завършени изделия. Но обичайно те идват при мен на две части: първо чашката, после дръжката. Тъй като е възможно дръжката да не пристигне в следващите седмици, месеци или дори години, в едно кътче на съзнанието си съхранявам кутия с незавършени чаши, всяка увита в онази уникална опаковка, която наричаме памет. Не търсиш дръжка, колкото и красива да е чашката; чакаш я сама да се появи. Давам си сметка, че метафората е малко тъпичка, но когато говорим за творческия процес, сполучливите метафори са рядкост. Цял живот пиша белетристика, но механизъмът на художествено пресъздаване все още ми е тъмна Индия. Разбира се, за мен черният ми дроб също е тъмна Индия, но докато функционира нормално, не бих се интересувал от него.

Преди около шест години на оживено кръстовище в Сарасота видях инцидент, който едва не прерасна в тежка катастрофа. Един каубой опита да се престрои с пикапа си — качен върху гуми като на трактор — за ляв завой, само че платното беше вече окупирано от друг такъв пикап. Шофьорът, в чието пространство навлязоха опасно, наду клаксона, последва скърцане на спирачки и двете лочещи бензин чудовища се озоваха на сантиметри едно от друго. Мъжът свали стъклото си и вдигна пръст към синьото небе на Флорида в поздрав, американски като бейзбола. Каубоят, който едва не го удари, отвърна на поздрава и се потупа по гърдите като Тарзан — вероятно питаше „Искаш ли да се разберем по мъжски?“. Тогава светофарът светна зелено, другите шофьори

започнаха да би билката и двамата си продължиха по пътя, без да се стигне до физическа саморазправа.

Случаят ме накара да се замисля как биха се развили нещата, ако тези здравеняци бяха слезли от едрогабаритните си возила и бяха започнали да се млатят направо на Тамиами Трейл. Такъв сценарий не бе изключен — агресията по пътищата е обичайно явление. За съжаление „обичайно явление“ не е формулата за добър разказ. Но не забравих разминалния се на косъм сблъсък. Това беше чашка без дръжка.

Преди година, година и нещо, докато обядвахме в „Апълбийс“ с жена ми, видях около петдесетгодишен мъж да реже на малки хапки шницела на един старец. Режеше внимателно, а през това време старецът апатично се взираше в една точка над главата му. По някое време възрастният мъж осъзна къде се намира и се опита да вземе ножа и вилицата си — очевидно за да нареже сам шницела си от кайма. Помладият мъж усмихнато поклати глава. Възрастният господин оставил приборите и продължи да гледа отнесено. Реших, че са баща и син, и ето на: появи се дръжка за чашката ми с агресията по пътищата.

Сандерсън ходи при баща си два пъти седмично. В сряда вечер, след като затвори бижутерийния магазин, който родителите му бяха открили преди много време, изминава с колата си петте километра до „Куку и Хахо“ и двамата се виждат — обикновено в общата зала. Ако татко има лош ден, го посещава в „покоите“ му. В повечето недели го извежда на обяд. Заведението, където баща му изживява като в мъгла последните си години, се нарича Дом за стари хора „Златна жътва“, но на Сандерсън „Куку и Хахо“ му се струва по-точно наименование.

Всъщност свидетелстванията не минават зле: Сандерсън вече не трябва да сменя опиканите чаршафи, когато старецът се изпусне, нито пък да става посред нощ, когато баща му тръгне да се разхожда из къщата и да вика жена си, за да му приготви бъркани яйца; не му се налага да слуша как проклетите момчета на съседа Фредерикс отново пият и вдигат гюрултия в задния двор (Дори Сандерсън е мъртва от петнайсет години, а тримата братя Фредерикс, които отдавна не са момчета, се преместиха преди доста време.) Нали знаете брадатия виц за болестта Алцхаймер: нов ден, нови хора и това ако не е добра новина! Но ако питаха Сандерсън, добрата новина беше, че сценарият рядко се променя. Така почти не му се налагаше да импровизира.

Например „Апълбийс“. Въпреки че повече от три години обядват там в неделите, баща му всеки път възклика: „Не е лош ресторантът. И друг път трябва да дойдем“. Неизменно си поръчва шницел от кайма, средно изпечен, а когато стигнат до десерта, казва на Сандерсън, че хлебният пудинг на жена му е по-вкусен.

Миналата година „Апълбийс“ на Комърс Уей не предлагаха пудинг, затова баща му — след като четири пъти накара Сандерсън да прочете листата с десертите и след задълбочен двуминутен размисъл — си поръча ябълков коблер. Когато го сервираха, заяви, че Дори поднасяла своя с бита сметана. После замълча и се втренчи през прозореца в магистралата. Следващия път направи същата забележка, но изяде сладкиша и само дето не облиза чинията.

Обикновено си спомня името на Сандерсън и това, че му е син, но понякога го бърка с по-големия му брат Реджи. Реджи е покойник от четирийсет години. Когато Сандерсън се накани да си върви и да остави баща си сам в „покоите“ му — или да го върне в „Куку и Хахо“ (според това дали е сряда, или неделя), старецът неизменно му благодари и му обещава, че другия път ще е в по-добра форма.

На младини, преди срещата си с Дори Левин, която го е окултурила, той е бил прост работник на нефтена сонда в една тексасска рафинерия и понякога се превръща в онзи човек, който не е и сънувал, че един ден ще бъде преуспял търговец на бижута в Сан Антонио. Тогава го държат под ключ в „покоите“ му. Веднъж преобърнал леглото си и в резултат си навехнал китката. Дежурният санитар Хосе — неговият любимец — го попитал защо е постъпил така и бащата на Сандерсън обясnil, че проклетият Гънтън отказал да

намали звука на радиото си. Разбира се, никакъв Гънтьн не съществува. Не и сега. Някога в миналото — може би. Кой знае.

Напоследък татко е станал клептоман. Санитарите, медицинските сестри и лекарите намират всевъзможни вещи в стаята му: вази, пластмасови прибори от трапезарията, дистанционното за телевизора в общата зала. Веднъж Хосе откри под татковия креват кутия за пури „Ел Продукто“, пълна с парченца от различни пъзели и осемдесет или деветдесет карти за игра. Татко не може да обясни на никого, включително на сина си, защо задига тези предмети и обикновено отрича, че изобщо ги е взимал. Един път каза на Сандерсън, че Гъндерсън се стреми да му създава неприятности.

— Гънтьн ли имаш предвид, татко? — попита Сандерсън.

Баща му махна с костеливата си, разкривена ръка.

— Тоя тип само гледа къде да си го навре. Дай му на него да тича подир фустите и нищо друго.

Но фазата на клептомания явно отшумява — поне така твърди Хосе, — а тази неделя баща му е достатъчно спокоен. Не е от ясните му дни, но не е и от лошите. Подходящ ден за „Апълбийс“ и ако се наобядват, без баща му да се напикае, всичко ще бъде наред. Има памперс, но миризмата няма как да се скрие. По тази причина Сандерсън винаги избира маса в някой ъгъл. Не е проблем: обядват в два часа, а дотогава повечето хора са се разотишли по домовете си и гледат бейзбол или футбол по телевизора.

— Кой си *ти*? — пита го баща му в колата. Денят е слънчев, но мразовит. С огромните си слънчеви очила и вълнено палто много прилича на чичо Джуниър, стария гангстер от „Семейство Сопрано“.

— Аз съм Дъги — отвръща Сандерсън. — Твойт син.

— Помня Дъги — казва баща му, — но той умря.

— Не, татко, нееее. Реджи умря. Той... — Сандерсън замърква, чакайки баща му да довърши вместо него. Баща му обаче няма такива намерения. — Беше нещастен случай.

— Бил е пиян, нали? — пита баща му. Болката е силна дори след толкова години. Ето я лошата новина, свързана със заболяването на баща му: неволно, с някоя случайна дума или жест, той е способен да причини жестоко страдание.

— Не — отговаря Сандерсън, — пиян беше хлапакът, който го бълсна. И който се отърва с няколко драскотини.

Хлапакът вече е над петдесетгодишен и слепоочията му сигурно са посребрени. Сандерсън се надява, че тази възрастна версия на младежа, който уби брат му, има сколиоза; че жена му е умряла от рак на яйчниците; че след изкарана заушка е останал сляп и стерилен — но вероятно е жив и здрав. Възможно е да държи бакалия някъде. Възможно е — не дай Боже! — дори да управлява ресторант на „Апълбийс“. Защо не? Беше на шестнайсет. Много вода изтече от тогава. Непълнолетен. Младежка непредпазливост. Досието му е запечатано. А Реджи? Също е запечатан. Кости в костюм под надгробния камък в Мишън Хил. Някои дни Сандерсън даже не си спомня как изглеждаше.

— Навремето ние с Дъги се правехме на Батман и Робин — казва баща му. — Това беше любимата му игра.

Спират на червено на кръстовището на Комърс Уей и Еърлейн Роуд, където скоро ще се случи инцидент. Сандерсън поглежда баща си и се усмихва.

— Да, татко, браво! Една година даже се маскирахме така за Хелоуин, спомняш ли си? Аз те навих: Кръстоносец с наметалото и Момчето чудо.

Баща му поглежда през предното стъкло на субаруто, без да каже думица. За какво ли си мисли? Или мисълта му се е сплескала до носеща честота? Понякога Сандерсън си представя звука на тази честота: *ммммммммм*. Като бръмченето на старата изпитателна таблица преди навлизането на кабелната и сателитната телевизия.

Сандерсън полага длан върху тънката ръка на баща си и приятелски я стиска през палтото.

— Ти беше пиян като мотика и мама побесня, но аз се забавлявах. Това беше най-хубавият ми Хелоуин.

— Никога не съм близвал алкохол пред жена си — заявява баща му.

„Не — помисля си Сандерсън, когато светва зелено. — Не и след като тя те отучи.“

— Да ти помогна ли с менюто, татко?

— Мога да чета — сопва се баща му. Вече не може да чете, но в техния ъгъл е достатъчно светло, за да разглежда картинките — дори и

с гангстерските си слънчеви очила. Освен това Сандерсън знае какво ще си поръча.

Сервитьорът им поднася чай с лед и баща му казва, че си е избрал шнициел от кайма, средно изпечен.

— Искам го розов, не кървав — уточнява той. — Ако е кървав, ще го върна.

— Както обичайно — кимва сервитьорът.

Баща му го поглежда подозрително.

— Зелен фасул или зелева салата?

Баща му изсумтява:

— Шегувате ли се? Всичкият онзи фасул изгни. Онази година човек не можеше да продаде дори най-проста брошка, камо ли истинско бижу.

— За него зелева салата — намесва се Сандерсън. — А за мен...

— *Всичкият онзи фасул изгни!* — натърти баща му и високомерно поглежда сервитьора. Намерили на кого да пробутват врели-некипели!

Преди да се обърне към Сандерсън, сервитьорът, който многократно ги е обслужвал, кимва и се съгласява:

— Фасулът *наистина* изгни. А за вас, господине?

Обядват. Баща му отказва да си свали палтото, затова Сандерсън иска да му донесат един пластмасов лигавник и го завързва около врата му. Баща му не възразява; възможно е изобщо да не забелязва. Няколко парченца зеле се озовават на панталоните му, но почти всички капки от гъбения сос попадат върху лигавника. Към края баща му осведомява почти празното помещение, че толкова му се пикае, че две не вижда.

Сандерсън го придръжва до мъжката тоалетна и разкопчава дюкяна му, но когато се опитва да дръпне надолу еластичната предница на памперса, баща му го плясва през ръката.

— Никога не пипай чужди пишки, Веселяко — сопва му се той.
— Да не падаш от Марс?

Това събуджа стар спомен: Дъги Сандерсън стои пред тоалетната чиния със съмкнати гащи, а баща му е коленичил до него и го инструктира. На колко години е бил тогава? На три? Или само на две?

Може и да е бил на две, но не се съмнява в запомненото: то е като ярко стъкълце край шосето, което така те заслепява за миг, че оставя в очите ти своя образ.

— Извади оръжието, заеми позиция и когато си готов — открий огън — казва Сандерсън.

Баща му го поглежда подозрително и се ухилва, с което разбива сърцето на сина си:

— Така казвах на момчетата си, когато ги учех да пикаят в клозета — обяснява той. — Дори ми рече, че това била моя работа, и аз я свърших, Бог ми е свидетел!

Струята шурва и общо взето уцелва писоара. Разнася се кисела и сладникава миризма. Диабет. Но какво от това? Понякога Сандерсън си мисли, че колкото по-скоро, толкова по-добре.

Обратно на масата, все още с лигавника, баща му произнася присъдата си:

— Не е лош ресторантът. И друг път трябва да дойдем.

— Искаш ли десерт, татко?

Баща му обмисля предложението, взирачки се през прозореца със зяпнала уста. На носеща честота ли е? Не, този път не.

— Защо не? Имам място за още.

Двамата си поръчват ябълков коблер. Баща му разглежда топката ванилов сладолед, сърчил рунтавите си вежди.

— Жена ми го поднасяше с бита сметана. Тя се казваше Дори. Съкратено от Дорийн. Като момичето от „Клуб Мики Маус“. Здравейте, здравейте, здравейте, най-сърдечен привет!

— Знам, татко. Яж.

— Ти ли си, Дъги?

— Аха.

— Сериозно? Будалкаш ли ме?

— Не, татко, аз съм Дъги.

Баща му загребва лъжичка разтечен сладолед и ябълки.

— Обикаляхме, а?

— Кога?

— На Хелоуин обикаляхме хорските къщи, маскирани като Батман и Робин.

Изненадан, Сандерсън се засмива.

— И още как! Мама каза, че аз съм се родил глупак, но за теб нямало оправдание. А Реджи ни избягваше като чумави. Беше отвратен.

— Бях пиян — обяснява татко и започва да яде десерта си. След като свършва, се оригва, посочва прозореца и пита:

— Виж онези птици. Как се казват?

Сандерсън поглежда. Птиците са накацали по един контейнер за смет на паркинга. Върху оградата отзад има още няколко.

— Това са гарвани, татко.

— Знам, за Бога — отвръща баща му. — Едно време гарваните не бяха напаст. Имахме въздушен пистолет. Чуй ме сега. — Привежда се напред с делови вид. — Били ли сме тук преди?

Сандерсън обмисля за миг метафизичните уловки, скрити в този въпрос, и отговаря.

— Да. Идваме тук почти всяка неделя.

— Е, ресторантът не е лош. Но според мен трябва да се връщаме. Уморен съм. Сега искам другото нещо.

— Да си дремнеш.

— Другото нещо — повтаря баща му и го поглежда властно.

Сандерсън прави знак да му донесат сметката и докато плаща на касата, баща му се понася към изхода с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на палтото. Сандерсън набързо прибира рестото и се затичва, за да хване вратата, преди баща му да излезе на паркинга или дори на оживените четири платна на Комърс Уей.

— Биваше си я няя вечер — заявява баща му, докато Сандерсън го закопчава с предпазния колан.

— За коя вечер говориш?

— За Хелоуин, глупчо. Ти беше на осем, значи е било през хиляда деветстотин петдесет и девета. Ти се роди през петдесет и първа.

Сандерсън изумено се обръща към баща си, но старецът е забил поглед в пътното платно. Сандерсън затваря вратата му, заобикаля отпред субаруто и се настанява зад волана. Две или три пресечки не

обелват нито дума и Сандерсън решава, че баща му е забравил всичко, но не е така.

— Като стигнахме до къщата на Форестърови в подножието на хълма... Спомняш си хълма, нали?

— Хълма на Чърч Стрийт, да.

— Точно! Норма Форестър отвори вратата и те изпревари — преди да успееш да кажеш нещо, тя те пита „Почерпка или пакост“? После ме поглежда и казва „Почерпка или почерпка?“ — Баща му издава звук, напомнящ скърцането на ръждясали панти, който Сандерсън не е чувал от година или повече. Дори се пляска по бедрото.

— Почерпка или почерпка! Каква скица! Нали си спомняш?

Сандерсън се мъчи да си спомни, но в главата му е празно. Спомня си единствено колко беше щастлив, че баща му е с него, въпреки че костюмът му на Батман — защит на чатала — беше доста нескопосан. Сива пижама, емблемата на Батман нарисувана върху предницата с фумастер. Наметалото — изрязано от стар чаршаф. Суперколанът на Батман беше обикновен кожен колан, в който баща му затъкна многобройни отвертки и длета — дори един гаечен ключ — от кутията с инструменти в гаража. За маска му служеше проядена от молци вълнена скиорска шапка, която баща му нави до носа си, така че устата му се показваше. На излизане застана пред огледалото в антрето и разтегли хубаво шапката, мъчейки се да направи уши, но те не се задържаха.

— Предложи ми бутилка „Шайнърс“ — казва баща му. Изминали са девет пресечки по Комърс Уей и наближават кръстовището с Еърлайн Роуд.

— А ти взе ли я? — Баща му е с ума си. Сандерсън би искал да е така по целия път до „Куку и Хахо“.

— Иска ли питане. — Умълчава се. Близо до кръстовището двете платна на Комърс Уей преминават в три. Най-лявото е за обръщане. На светофара стрелката за движение напред свети в червено, а тази за ляв завой — в зелено.

— Имаше цици като възглавници. Даща жена — най-хубавото ми любене беше с нея.

Да, нараняват те. Сандерсън го знае не само от личен опит, но и от разговори с други хора, които са настанили свои близки в „Куку и Хахо“. В повечето случаи не е преднамерено, но болката си е болка. В

главата им е мешавица от спомени — подобно на задигнатите парченца от пъзел, които Хосе откри в кутията за пури под леглото на баща му — и си нямат вътрешни спирачки, за да преценят какво да говорят и какво — не. Сандерсън никога не е имал повод да мисли, че баща му е изневерявал на майка му за четирийсет и няколко години семеен живот, само че не мислят ли така всички пораснали деца, ако бракът на родителите им е бил тих и колегиален?

За миг извръща поглед към баща си и именно заради това се удря в друг автомобил, вместо да се размине с него на косьм, както се случва постоянно по натоварени пътни arterии като Комърс Уей. Сблъсъкът не е сериозен, само леко чукване, и Сандерсън знае, че макар да се е разсеял за една-две секунди, вината не е негова.

Един пикап-мастодонт с гуми като на трактор и светлини отгоре на купето се престроява в платното му, за да направи ляв завой, докато зелената стрелка още свети. Не дава заден мигач: Сандерсън забелязва това точно когато субаруто се удря в задницата на пикапа. Двамата с баща му политат напред — добре че са предпазните колани — и в гладката допреди малко предница на колата внезапно се надига хребет, но въздушните възглавници не се задействат. Разнася се звън на строшено стъкло.

— Дрисльо! — креци Сандерсън. — По дяволите!

Тогава допуска грешка. Натиска копчето за спускане на стъклото, подава навън ръка и размахва среден пръст към пикапа. По-късно ще реши, че е постъпил така само защото баща му се возеше с него в колата и за пръв път от години беше с ума си.

Баща му! Сандерсън се обръща към него.

— Добре ли си?

— Какво стана? — питат баща му. — Защо спряхме?

Объркан е, но иначе изглежда нормално. Добре че беше закопчан, макар че в последно време е трудно да забравиш предпазния колан. Колата те подсеща. Подкарай я, без да си го сложиш, и тя започва да писука възмутено. Сандерсън се навежда над скута на баща си и изважда от жабката документите на субаруто и застрахователния талон. Когато се изправя, вратата на пикапа е отворена и шофьорът крачи към него, без да обръща абсолютно никакво внимание на колите, които надуват клаксони и се мъчат да заобиколят поредните жертви на пътнотранспортно произшествие. Движението не е натоварено както в

делничен ден, но Сандерсън не се благодари, че има един проблем по-малко, понеже наблюдава идващия шофьор и си мисли: „Сега го загазих“.

Познава този човек. Не лично, обаче това е типичен южен тексасец. Носи джинси и тениска с ръкави, отпорени на раменете. Не отрязани, отпорени — по загорелите мускули висят конци и разръфани нишки. Джинсите са се съмкнали по бедрата му и се вижда марката на боксерките му. В една от гайките за колана е закачена верига, чийто край е пъхнат в задния джоб — без съмнение тя завършва с голям кожен портфейл, носещ логото на някоя хевиметъл група. Ръцете и шията му са целите изрисувани. Когато види по камерите за видеонаблюдение такъв тип да се мотае на тротоара пред бижутерията, Сандерсън натиска копчето за заключване на вратата. Точно сега с удоволствие би натиснал копчето за заключване на субаруто, но не може. Изобщо не биваше да показва среден пръст; дори разполагаше с време да размисли, докато спускаше стъклото. Но вече е твърде късно.

Сандерсън отваря вратата и слиза, готов да го успокоява и да се извинява без нужда — все пак този тип го засече, за Бога! Тогава забелязва нещо, което го ужасява — ръцете му изтръпват, потният му врат (навън е истинска фурна) се схваща. Татуировките на мъжа са направени грубо и безразборно: около бицепсите — вериги; по предмишниците — тръни; върху едната китка — кинжал, от чието острие се стича капка кръв. Не е отишъл в някой салон за татуировки. Нашарил се е така в затвора. Татуирания е висок поне метър и деветдесет с ботушите и тежи поне деветдесет килограма. Може би сто. Сандерсън е метър и седемдесет и шест и тежи седемдесет и два килограма.

— Вижте, извинявайте за средния пръст — казва Сандерсън. — Изпуснах си нервите. Но вие се престроихте, без да...

— Виж как си ме ожулил! — нахъсва се Татуирания. — Тоя пикап го взех само преди три месеца!

— Трябва да съставим протокол за пред застрахователите. — Освен това им трябва полицай. Сандерсън се оглежда, но вижда само зяпльовци, които намаляват скоростта, за да преценят щетите, и отново ускоряват.

— Да, бе, ще се охарча за застраховка, когато парите едва стигат да изплащам тая курветина!

„Дължен си — мисли Сандерсън. — Такъв е законът.“ Само че типове като този явно не смятат, че законът се отнася за тях. Гумените тестиси, които висят под табелата с регистрационния номер, са живото потвърждение.

— Защо не ме пусна, лайнар?

— Нямаше време — Сандерсън също минава на „ти“. — Ти обърна, без да дадеш мигач...

— Дадох!

— Тогава защо не е включен? — изтъква Сандерсън.

— Защото си ми потрошил задния фар, кретен нещастен! Какво ще кажа сега на гаджето, а, малоумнико? Тя ме спонсорира за първоначалната вноска! И не ми навирай тия бумаги в лицето!

Той избива от ръката на Сандерсън документите на субаруто и застрахователния талон. Сандерсън зяпва от изумление. Книжата се въргалят на асфалта.

— От мене — чао — заявява Татуирания. — Аз ще си оправя моята щета, ти си оправяй твоята. Пито — платено.

Субаруто е пострадало далеч по-зле от пикапа с абсурдно високите гуми: ремонтът ще глътне хиляда и петстотин или две хиляди долара повече, но не това е причината Сандерсън да възрази. Не е и страх, че простакът ще се измъкне безнаказано: достатъчно е да запише номера над полюшващите се гумени тестиси. Дори не е адската жега. Движи го мисълта за баща му, който седи в колата — с изпържен мозък, без да е наясно какво става, нуждаещ се от сън. Досега трябваше да са преполовили пътя до „Куку и Хахо“, но още бяха до кривата круша. Защото този смотаняк намери кога да прави ляв завой. Непременно трябваше да хване зеленото: иначе щеше да настъпи краят на света и да забучат тръбите на Страшния съд.

— Няма пито, няма платено — заявява Сандерсън. — Вината е твоя. Ти ме засече, не даде сигнал. Нямах време да реагирам. Искам да видя документите на автомобила и шофьорската ти книжка.

— Майка ти да еба! — казва здравенякът и удря Сандерсън в корема. Сандерсън се превива и въздухът със свистене излиза от дробовете му. Знаеше, че не бива да провокира шофьора на пикапа — един поглед към аматъорските му татуировки даваше ясна представа що за човек е, но въпреки това реши да се прави на мъж, защото не вярваше, че ще го пребият посред бял ден на кръстовището на Комърс

Уей и Еърлайн Роуд. По принцип е от хората, за които се казва, че и на мравката път правят. За последно са го удряли с юмрук в трети клас, когато се разгоря спор за едни бейзболни картички.

— Ето ти документите на колата — казва Татуирания. Големи вадички пот се стичат по лицето му. — Сега доволен ли си? А шофьорска книжка нямам, ясно ли ти е? Нямам, мамицата ти! Ще си имам купища разправии заради теб, понеже ти си биеше чекия, вместо да си гледаш пътя. Педал смотан!

После на Татуирания съвсем му пада пердето. Може би от жегата, може би заради чукването, може би защото Сандерсън настояваше да види документи, каквито той няма. Възможно е дори да е от звука на собствения му глас. Сандерсън многократно е чувал израза „да ти падне пердето“, но чак сега разбира истинското му значение. Татуирания се оказва много талантлив учител. Сплита ръце в двоен юмрук. Сандерсън успява само да види сините очи, изрисувани върху кокалчетата, преди юмрукът да се стовари върху главата му като ковашки чук и да го повали върху смачканата предница на субаруто. Той се плъзва по корпуса и усеща как едно заострено парче метал разкъсва ризата и кожата му. Кръвта се стича надолу, гореща като огън. После краката му се подкосяват и той рухва на асфалта. Взира се в ръцете си и не вярва, че са неговите. Едната му буза пламти и се надува като хлебно тесто. Дясното му око сълзи.

Следва ритник в горната част на тялото. Главата на Сандерсън се удря в едната джанта и отскача. Той се опитва да изпълзи от сянката на Татуирания. Татуирания му креши, ала Сандерсън не различава отделни думи; чува *уа-уа-уа* — нечленоразделните звуци, издавани от възрастните, когато разговарят с децата в анимационните филмчета „Пийнътс“. Би казал на Татуирания същото като в онази стара песен: *Добре, ти казваш „Да“, аз казвам „Не“*, да приключим нашия роман. Би допълнил: *Без лоши чувства и без удари под кръста нека да се разделим* (макар че ударът над кръста си го биваше); *нека всеки по пътя свой да поеме и щастлив по света да кръстосва; до утре, мускетари*. Само дето не може да си поеме дъх. Мисли, че ще получи сърдечен удар; предполага, че това може да се случва в момента. Иска да надигне глава — ако ще се мре, предпочита по-вълнуваща гледка от асфалта на Комърс Уей и смачканата предница на субаруто, — но явно

не е способен и на това елементарно движение. Вратът му е омекнал като сварен макарон.

Следва нов ритник, този път в лявото му бедро. После Татуирания надава кански вой и червени капчици се поръсват по шосето. Отначало Сандерсън си мисли, че капките бликат от носа му — или може би от устата му заради двойния юмрук в лицето, — но после още топли капки се стичат по врата му. Сякаш е тропически дъжд. Сандерсън изпълзява покрай предницата на колата си, преобръща се и успява да седне. Вдига поглед, замижавайки от ослепителния блясък на небето, и вижда баща си до Татуирания. Татуирания се е превил надве, сякаш има силни колики. Също така опипва врата си, от който стърчи парче дърво.

Отначало Сандерсън не осъзнава какво се е случило, но бързо се досеща. Дървото е дръжката на нож, който е виждал и преди. Виждал го е почти всяка седмица. *Не ти трябва нож, за да разрежеш шнициел от кайма*, както винаги изтъква баща му по време на неделните им обеди, *вилицата е достатъчна*, но в „Апълбийс“ задължително ти дават нож и вилица. Такова е обслужването им. Баща му може и да не си спомня кой от синовете му му идва на свиддане или че жена му е починала; вероятно вече не помни и презимето си, но явно не е загубил онази интелигентна безскрупулност, с която се е издигнал от прост работник на сонда до горните слоеве на средната класа: търговец на ювелирни изделия в Сан Антонио.

„Накара ме да погледна птиците — сеща се Сандерсън. — Гарваните на контейнера за смет. Тогава е задигнал ножа.“

Татуирания е загубил интерес към седналия на шосето мъж и дори един-единствен път не поглежда към стареца, застанал до него. Закашлял се е. При всяко изкашляне от устата му бликва тънка алена струйка. С една ръка стиска ножа и се опитва да го измъкне от врата си. Кръвта се лее по тениската му и мокри джинсите му. Той тръгва към кръстовището на Комърс Уей и Еърлайн Роуд (където целият трафик е спрял) — все така превит надве и все така кашлящ. Свободната му ръка повтаря едно кратко и весело приветствие: „Здравей, мамо!“

Сандерсън се надига. Краката му треперят, но той успява да се задържи прав. Чува вой на сирена. Полицията идва. Разбира се, след дъжд качулка.

Сандерсън прегръща баща си през раменете.

— Добре ли си, татко?

— Онзи човек те биеше — хладно заявява баща му. — Кой е той?

— Не знам. — По страните на Сандерсън се стичат сълзи. Той ги изтрива.

Татуирания пада на колене. Престанал е да кашля. Сега ръмжи тихо. Повечето хора стоят настрани, но двама смелчаци отиват да му помогнат. Сандерсън предполага, че вече не му е нужна помощ, но както те си знаят.

— Обядвахме ли, Реджи?

— Да, татко, обядвахме. И аз съм Ъги.

— Реджи е умрял. Не ми ли го каза ти?

— Да, татко.

— Онзи човек те биеше. — Лицето на баща му се изкривява в гримасата на дете, което е невероятно уморено и му се спи. — Главата ме боли. Давай да вървим. Искам да си полегна.

— Трябва да изчакаме ченгетата.

— Защо? Какви ченгета? Кой е този тип?

Замириসва на лайна. Баща му току-що е напълнил гащите.

— Ела да седнеш в колата, татко.

Старецът разрешава на Сандерсън да го преведе покрай смачканата предница на субаруто.

— Страхотен Хелоуин беше, а? — подхвърля.

— Да, татко, страхотен. — Сандерсън помага на осемдесет и три годишния Батман да се качи в колата и затваря вратата, за да не се загуби прохладата. Първата кола на градската полиция спира, а ченгетата ще искат да видят документ за самоличност. Шейсет и една годишният Робин се затърся към шофьорската врата, за да го вдигне от асфалта, притиснал ръце към натъртените си ребра.

На Джон Ървинг

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.